

λιον) Πελοπν. (Κορινθ. Μεσσ. Τριφυλ.) Στερελλ. (Αίτωλ.): Τόνε δάγκασε ένας ανήλιαστος Τριφυλ. 2) *Αγριόν τι χόρτον ἐδῶδιμον Κέρκ. (*Αργυράδ.)

Πβ. ἀνήλιακος, ἀνήλιος.

άνηλικος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀνήλ'κοις βόρ. ιδιώμ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀνήλικος.

Ὁ μικρὸς τὴν ἡλικίαν, ὁ παῖς ἔτι ἢ ὁ μὴ φθάσας εἰς τὴν λεγομένην νόμιμον ἡλικίαν, ἥτοι τὸ 21 ἔτος, διὰ τὰ ἐνεργῆ αὐτεξουσίως: Παιδί ἀνήλικο. Κόρη ἀνήλικη κοιν. || Φρ. Τὸ βρῆκαν ἀνήλικο τὸ καημένο! (εἰρων. ἐπὶ ἀνθρώπου ἡλικιωμένου καὶ ἐξαπατηθέντος) πολλαχ. || *Ἄσμ.

Εἶμαι μικρὸ τὸ μαῦρο, μικρὸ κι ἀνήλικο

κι ἀπὸ σεβδᾶ δὲν ξέρω τὸ κακοροζικο!

*Ηπ.

*Εχω παιδάκια ἀνήλικά, δὲν ξέρουν πὸ ντουφέκι αὐτόθ. || Ποίημ.

Μὲ πέντε ἀνήλικά ὀρφανά, γυμὰ καὶ πεινασμένα,

ζητᾷ μιὰ χήρα διακονιὰ 'ς τὰ ἔρημα τὰ ξένα

ΙΤυπάλδ. Ποιήμ. 19.

***ἀνηλικώμα** τό, ἀναλίκωμα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνήλικώνω.

1) Ἀνατροφή: Ἐχ' βάσανα πουλλὰ τ' ἀναλίκουμα αὐτ'νοῦ τ' πιδιού. Συνών. ἀνάθρεμμα 2, ἀναθρεμός, ἀναθροφή 1. 2) Ἐνηλικίωσις: Μι τ' ἀναλίκουμα τοῦν πιδιῶν τ'ς θ' ἀνασάν'νι κι αὐτεῖν' οἱ καημέν'! Μι τοῦ ἀναλίκουμα τοῦ πάντρεψις κιόλα τοῦ κουρίτσι σ'.

***ἀνηλικώνω**, ἀναλικώνω *Ηπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. —ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,54 —Λεξ. Μπριγκ. ἀναλ'κώνον Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἡλικία.

1) Μετβ. ἀνατρέφω τινὰ ἕως οὗ φθάσῃ εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν ἔνθ' ἀν.: Ἰγὼ ἔχου σκομπὸ ν' ἀναλ'κώσου τὰ πιδιά μ' κι νὰ φύγουν ἀπουδῶ Αἰτωλ. Ἀναλ'κώθ'κι τὴν καὶ τοῦ κουρ'τσάκι σ' κι κάθ' δ'λειῖς αὐτόθ. Πιδὶ ἀναλ'κουμένου αὐτόθ. || Ποίημ.

Τὸ ξέρεῖ ὁ τσέλιγκας καλὰ πῶς εἶμαι σπιτιακός του

τὶ ἐγὼ τοὺς ἀναλίκωσα κι αὐτὸν καὶ τὸν Γεωργούλλα

ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναστένω 6. Καὶ ἀμτβ. φθάνω εἰς ἡλικίαν, γίνομαι ἐνήλικος Κρήτ.: Τὸ κωπέλλι ἀναλικώνει ἀπὸ λίγο σὲ λίγο. Συνών. μεγαλώνω.

2) Μεταφ. πτωχὸς ὢν ἀποκτιῶ περιουσίαν, προάγομαι οἰκονομικῶς Κρήτ.: Ὁ δεῖνα ἀναλίκωσε. Συνών. ἀναλαβαίνω 3, ἀναπλωρίζω Β 1, ἀναπείανω 11, πείανωμαι (ἰδ. πείανω).

ἀνήλιος ἐπίθ. κοιν. ἀνήλ-λιος Κύπρ. ἀνήλιους βόρ. ιδιώμ. ἀνηλιος Ρόδ. ἀνηλγιος Ρόδ. ἀνανήλιος Κύπρ. Οὐδ. ἀνήλ' Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνήλιος. Εἰς τὸ ἀνανήλιος διπλῇ σύνθεσις τοῦ στερητ. ἀ-. Περὶ τοῦ οὐδ. ἀνήλ' παρὰ τὸ ἀμάρτ. ἀνήλιν ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 167 κέξ.

1) Ὁ μὴ ἔχων ἥλιον ἢ ὁ μὴ φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου κοιν. καὶ Πόντ. (Σάντ. Χαδλ): Δωμάτιο - σπῖτι - ὑπόγειο ἀνήλιμο κοιν. Ὁσπίτ' ἀνήλ' Σάντ. || *Ἄσμ.

Κάτω 'ς τὰ ρούσοια κλήματα τσ' εἰς τοὺς ἀνήλιους κάμπους ἔτσιε σπέρνει ὁ λυγερός μὲ τ' ὠραῖο του ζευγάρι

Χίος

*Ελα νὰ πὰ' πηδήσωμε εἰς τοὺς ἀνήλιους τόπους

αὐτόθ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνήλιος Χίος Ἀνελίας Ρόδ. Ἀνήλιμο Χίος Ἀνήλιον Ἡπ. Μακεδ. Ἀνήλια Ἀνδρ. Ἡπ. Μακεδ. Ἀνήλιες Ἀνδρ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ.

Πβ. Αἰσχ. Προμ. 453 «ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις».

β) Ὁ μὴ ἐκτεθεὶς εἰς τὸν ἥλιον ἢ εἰς τὴν ἐπήρειαν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων Μακεδ. Τήν.: Ὁ δεῖνα τὰ πατεῖ ἀνήλια τὰ σταφύλια Τήν. || Παροιμ. φρ. Νὰ μὴ πιρ'μέφ'ς φουτιὰ π' ἀνήλιου ξύλου (νὰ μὴ προσδοκᾷς καλὸν ἀπὸ ἀνθρώπου μοχθηρόν. ἀνήλιου ξύλου = τὸ μὴ ξηρανθὲν εἰς τὸν ἥλιον) Μακεδ. γ) Ὁ ἀβρός τὴν μορφὴν ὡς ἐσκιατραφημένος, ὠραῖος Ρόδ.: Ἄσμ.

Θωρῶ 'να νερὸ καὶ κάθονταν, ἀνηλιό παλληκάρι,

ἀνηλιό κι ἀμουστάκωτο κ' ἐπάνω 'ς τὴν ἀντρεία του.

2) Ὁ ταχέως φεύγων καὶ ἐξαφανιζόμενος (ἢ μεταφ. ἐκ τοῦ ταχέως ἐξαφανιζομένου ὁμωνύμου ἐρπετοῦ, περὶ οὗ ἰδ. κατωτ.) Κύπρ.: Ἐσηκώσαμεν τὸν γιόν μας πὸν τὸν πορνὸν νὰ τὸν πέψωμεν εἰς τὴν δουλ-λειάν, ἀμ-μὰ ποῦ 'ν' τον; ἐγίνην ἀνήλ-λιος! Ὡστε νὰ βκῶ νὰ τοῦ φωνάξω ἐγινεν ἀνανήλιος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνεφταόρατος. 3) Οὐσ., εἶδος δηλητηριώδους ἐρπετοῦ κρυπτομένου πάντοτε ὑπὸ τὴν γῆν Κύπρ. Ρόδ. Χίος

Πβ. ἀνήλιακος, ἀνήλιαστος.

ἀνήμερα ἐπίρρ. ἰνήμερα Μακεδ. (Κοζ.) ἀνήμερα κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Τραπ.) ἀνήμια βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἐν καὶ τοῦ οὐσ. ἡμέρα. Κατὰ τὸν ΚἈμαντ. ἐν Χιακ. Χρον. 2 (1914) 105 «πιθανῶς ἐκ τοῦ ἄλλῃ ἡμέρα».

1) Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, αὐθημερόν, συνήθως ἐορτῆς τινος κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Τραπ.): Πήγαμε κ' ἤρθαμε ἀνήμερα. Ἀνήμερα τοῦ Χριστοῦ - τ' αἰ - Γεωργιῶν - τῶν Φώτων κττ. Ἀνήμερα τοῦ γάμου κοιν. Ἀνήμερα Χριστοῦγεννα - Λαμπρὴ κττ. Πελοπν. (Τριφυλ.) 2) Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, συνήθως ἐορτῆς τινος Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος κ. ἀ.: Ἀνήμερα τῆς Λαμπρᾶς Χίος || Παροιμ. φρ. Ἀνήμερα τοῦ παναῦτοῦ χωρκατῆς ἀλ-λαμένος (ἐπὶ τοῦ ἀκαίρως καλλωπιζομένου). 3) Τὴν προηγούμενην ἡμέραν, τὴν παραμονήν, συνήθως ἐορτῆς τινος Ἡπ. Κεφαλλ. Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀνήμερα τοῦ Χριστοῦ χιόνιζε Ἡπ. Ἀνήμια τ' Φουτῶν ἔχουμε τ' Σταν-ροῦ Αἰτωλ.

Πβ. ἀνιήμερα.

ἀνήμερος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀνήμερους βόρ. ιδιώμ. ἀνήμερε Τσακων. Οὐδ. ἀήμερι Κρητ. (Κασιδ. Σητ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνήμερος. Περὶ τοῦ οὐδ. ἀήμερι ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 167 κέξ.

1) Ἀγριος, ἀτίθασος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἰν. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Βόιδι - ζῆσο - μουλάρι ἀνήμερο. Παιδὶ ἀνήμερο. || Φρ. Θηρίο ἢ θερὸ ἀνήμερο (ἐπὶ ἀνθρώπου σκληροῦ καὶ ἀσπλάχνου) κοιν. Συνών. ἀμέρευστος 1, ἀμέρωτος 1, ἀντίθ. ἡμερος. β) Τὸ οὐδ. ἀήμερι, τὸ μὴπῶ ἐξοικειωμένον πρὸς τι, ἀσυνήθιστον, ἐπὶ ἀροτῆρος βοδὸς Κρητ. (Κασιδ. Σητ.): Ἀήμερι 'ναὶ ἀκόμη τὸ βοῦνι καὶ δὲ γαλοπάει 'ς τ' ἀλέτρι. Πβ. ἀγύμνι. 2) Σφοδρὸς ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 10: Ἀξαφνα δριμὸ σιφουνικὸ σηκώνεται ἀπάνω ἀπ' τὸ βουνὸ καὶ χύνεται ἀνήμερο καὶ φοβερὸ μέσα 'ς τὸν κάμπο ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν.

ἀνημπόρετος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Βωμ. 10 ἀνηδόρετος Κρήτ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνημπόρετος.

1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ κατορθωθῇ, ἀκατόρθωτος Κρήτ.: Τὰ ἀνηδόρετα κάνω γιὰ νὰ τὸ πετύχω, μὰ δὲ δορῶ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Θυσ. Ἀβραάμ στ. 92 (ÉLegrand

